

siger sig selv, at efterhaanden som Antallet af Sagerne er steget — der anmeldes nu aarlig ca. 13 000 Tilfælde — er det ganske uoverkommeligt at føre alle disse Sager frem til Raadsbehandling.

Imidlertid har den foran omtalte Vækst i Sagernes Antal nødvendiggjort, at man i Praksis har maattet fravige den nævnte Forretningsgang. Alle Sager, hvor der er Mulighed for Erstatning, forelægges for Raadet til Fastsættelse af Invaliditetserstatning. I 1928, hvor Sagantallet var 12 150, blev kun ca. 5000 Sager afgjort ved en formelig Kendelse fra Raadet med Hensyn til Invaliditetens Størrelse. Desuden forelagdes en Del Sager til Afgørelse af, om Tilfældet henhørte under Loven, navnlig Spørgsmaal af lægelig Natur. Alle andre Sager af juridisk Art, Aarslønnens Fastsættelse, Spørgsmaal om Dagpenge m. v. blev praktisk talt afgjort af Raadsformanden eller Raadets øvrige Tjenestemænd, efter at Sagen havde været til almindelig kontormæssig Behandling i Raadets Kontor.

En saadan Fremgangsmaade er imidlertid ikke helt uden Betænkelighed. Raadet er nemlig formelt beføjet til, naar Sagen senere forelægges for det til Afgørelse af Invaliditetsgraden, at ændre Formandens Afgørelse; Ordningen skaber altsaa Usikkerhed i Forretningsgangen.

For det Folketingsudvalg, der behandlede det i Rigsdagssamlingen 1925—26 fremsatte Forslag til Revision af Ulykkesforsikringsloven, forelaa der et af Arbejderforsikrings-Raadets Kontor udarbejdet Forslag til en ændret Organisation. Efter dette skulde der paa Grundlag af Raadets Kontor dannes et Direktorat, der i første Instans skulde afgøre de Tilfælde, altsaa ogsaa Spørgsmaalet om Erstatningsydelse, som nu henhører under Raadet. Under Direktoratets Chef, Direktøren, skulde sortere 2 Kontorchefer (de nuværende Afdelingschefer), og de øvrige i det nuværende Raads Administration ansatte Tjenestemænd. Direktøren tænkte lønnet med 10 500 Kr.; i de øvrige Tjenestemandslønninger skulde ikke ske nogen Ændring; de to Kontorchefer tænkte lønnede ganske som de nuværende Afdelingschefer.

Raadet foresloges ledet af en Formand, der skulde opfylde Betingelserne for at være Landsdommer, og som skulde være honorarlønnet. Raadet skulde kun bestaa af een Afdeling med 10 Medlemmer, og iøvrigt ønskedes der ikke knyttet Tjenestemandstillinger af nogen Art til Raadet. Raadet skulde derefter være Appelmyndighed. For Raadet kunde indankes Spørgsmaal, om en paaberaabt Lidelse er forvoldt ved et paaberaabt Ulykkestilfælde, om Erstatningsydelseernes Størrelse og Art og Tvivlsspørgsmaal vedrørende Dagpenge. Spørgsmaal af juridisk Art kunde forelægges Raadets Formand, der skulde tage Standpunkt til disse uden at forelægge dem for det samlede Raad.

Direktoratet skulde endvidere forberede og fremskaffe Oplysninger i de Sager, som blev afgjorte af Direktoratet, og som blev indanket for Arbejderforsikrings-Raadet.

Alle Spørgsmaal af rent juridisk Art, der ikke skulde kunne indbringes for Arbejderforsikrings-Raadet, skulde som nu kunne indbringes for Socialministeriet og i visse Tilfælde for Domstolene. Derved vilde man opnaa ikke alene at bibeholde Appelretten, men man vilde tillige opnaa Mulighed for ved Paaanke for Raadet at faa Størrelsen og Arten af Erstatningsydelseerne prøvet i 2 Instanser, først administrativt i Direktoratet og dernæst i det paritetisk sammensatte Raad.

Forslaget vandt ikke Folketingsudvalgets Bifald. Man nærrede navnlig Frygt for, at den Tillid til Raadets Afgørelser, der bestod ude i Befolkningen, vilde blive rokket, naar det blev saaledes, at et stort Antal af Raadets Afgørelser blev rent kontormæssige og ikke som nu trufne af en paritetisk sammensat Institution (undtagen i de Tilfælde, da de blev appellerede til Raadet). Hertil kom yderligere, at Formodningen for, at de kontormæssige Afgørelser vilde blive ændret i Appelinstansen, forekom saa ringe, at det maatte ventes, at det væsentligt vilde blive Kontoret, der kom til at fastlægge Raadets Praksis.